

Kondor Katalin: Amerika üzen

2023 december 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ennyit a józan jöv?belátókról.

Bizony, mostanság rengetegszer üzen, vagy inkább üzenetet nekünk, mégpedig helytartója által, akit Pressmannek hívnak, s ez id? tájt ? az Egyesült Államok magyarországi nagykövete. Legutóbb éppen azt üzente nekünk, hogy

Orbán Viktor Putyin-párti. Hogy neki ehhez mi köze, arról ne ejtsünk szót, hiszen számosan próbálták már kifejtetni, hogy ez a különös figura képtelen felfogni, meddig is terjedhet a hatásköre, mit bírálhat, és mit nem, hiszen a nagyköveteknek épp úgy megszabja ezt a törvény, mint bárki másnak a külpolitika berkein belül. Nagykövet urat ez nem érdekli. Törvényt sért tehát, de egy nagyhatalom „katonájának” ezt ugyebár szabad. Mint ahogy azt is szabad neki, hogy kijelentse: ukrán férfiakat, nőket és gyerekeket gyilkolnak meg a háborús bűnösök. Sőt, azt is el kell néznünk neki, hogy amikor másokat vádol, rendre elfeledkezik arról, hogy országa az elmúlt évtizedekben hány országban hajtott végre gyilkos akciókat. Afganisztán, Irak, Szomália, Líbia, Szíria, Nigéria földjén vajon nem éltek férfiak, nők és gyerekek? Számbavette-e Pressman úr, hogy e helyszíneken valójában hányan haltak meg? Vajon nekik mit üzenne, ha éppen ott lenne nagykövet?

Mindegy is. Az amerikai külpolitika eltorzulása és durvulása már jó ideje tökéletesen tükrözi az amerikai társadalom tévelygését, filozófiájának és kultúrájának azt az állapotát, amelyet a megosztottság, az abnormalitás és a józan ész teljes hiánya jellemez. Pressman úr csak rátesz ezen jelenségekre néhány lapáttal. Éppen ezért mulatságos, hogy rendre másokat kísérel meg kioktatni. Bennünket különösen szeret bírálni, néha gyanakszom is arra, hogy netán megváltozott a nagyköveteknek kiadott munkaköri leírás, s belekerült, hogy az adott országot mindennap valami miatt össze kell szidni, esetleg nádpálcával is jó néhányat oda kell sózni vezetőknek a hátsó fertályára? Végtelen beképzeltségében Pressman úr – úgy tünik – elfelejtette, hogy hazájában az élet telis-tele van kegyetlenséggel, gyilkolással, vesztegetéssel, erőszakkal, aberrációval, amely jelenségeket mi sohasem fogjuk követendőnek tekinteni. Sietve megjegyzem azt is, hogy a migránsügyeket illetően sem tudjuk példaképnek tekinteni az Egyesült Államokat, és még sok más fontos ügyben sem.

Van, azaz lenne tehát mit változtatni a világ urát játszó Egyesült Államok életmódján, hiszen saját tudósai is bírálják. Nem oly rég Henry Giroux, a neves teoretikus találta azt mondani, hogy Amerikában „közönségellenes értelmiségek uralják a képernyőt, s arra ösztönöznek, hogy még többet vásároljunk, többet fogyasszunk, és erényt csinálnak a személyes haszonért folytatott hajszából, miközben reklámozzák a fogyasztásnak a politikától, a társadalmi gondoktól elidegenítő kultúráját”. Bizony nem hullott termékeny talajra Giroux figyelmeztetése. Amerika nem tekintette figyelemfelkeltőnek meglátásait. S ha tovább megyünk a világ bajainak taglalásában, és az igazat akarjuk elmondani, azt is hozzá kell tennünk, hogy a „nemzetközi” menekültválságot, a migránshelyzetet is az Egyesült Államok közel-keleti háborúinak „köszönhetjük”.

Nem mindegy tehát, hogy kire hallgatunk, s kinek fogadjuk meg a tanácsait. E tekintetben nem gondolnám, hogy Pressman urat kellene választanunk tanácsosztogatóként. S ha még egy kicsit visszább megyünk az időben – nem sokat, csak annyit, hogy emlékezzünk olyan emberekre, akik világosan látták a jövőt, ám azok, akiknek meg kellett volna őket hallgatniuk és jövőbe látó képességüket elismerniük, de nem ezt tették, hanem figyelmen kívül hagyták meglátásaikat –, akkor nyugodtan fordulhatunk néhai Oriana Fallacihoz, aki több mint egy évtizeddel ezelőtt pontosan látta a menekültválságba szorult Európát, és azt is, hogy vannak-lesznek olyan emberek, akiknek jár a szólásszabadság, s vannak, akiknek nem. Vannak, akiknek kijár a tisztelet, akiknek tekintettel vannak történelmi és kulturális érzékenységekre, és vannak, akiknek nem. Látta, hogy olyan korszak jön, amelyben megkérdőjelezzük az európai alapértékeket, az alkotmányosságot, teszük mindezt anélkül, hogy bármiféle valós vita indulhatna a multikulturalizmusról, az integrációról. 2004-ben megmondta, hogy Európa immár az iszlám egyik felségterülete, sőt gyarmata. S hozzátette: a fájdalomkiáltások ellenére a vakok vakok, a siketek siketek maradnak. Jól látta, hogy a bevándorlók, hódítók között bizony terroristák vannak, akik felharkolókkal vagy autóbuszokkal együtt repítenek bennünket a levegőbe. Nos, ez megtörtént, nem lehet már vitatkozni róla. Fallaci látta azt is, hogy olyan korszak köszönt ránk, amelyben megkérdőjeleződnek az európai alapértékek, de úgy elgyávulunk, hogy a bátorság helyett a képmutatást választjuk. Itt tartunk most. És Pressman úr tanácsokat osztogat, hogy kivel beszéljessen, és kivel ne Orbán Viktor, a Putyin-párti magyar miniszterelnök. Legközelebb bizonyára azt fogja tanácsolni, miként kell a határainkat ostromló migránsokat simogatni. Gyanítom, hazánk történelmét nem ért rá behatóan tanulmányozni, mielőtt ide jött Magyarországra. Sajnos egyéb fontos írásokat sem olvashatott, például Ortega y Gasset spanyol filozófustól sem, aki a harmincas években, A tömegek lázadása című könyvében egyebek közt elrevetítette, hogy Európa hirtelen lesz korábbi önmagához, s hozzátette, Európának nem volna szabad feladnia a kontinens nemzeteinek a létezését.

Ennyit a józan jövőbelátókról. S közben Pressman úr Putyin és Orbán találkozásánál búsong. Genderügyekkel foglalkozik, és szinte csak olyan dolgokba szól bele a magyar politikát illetően, de még az életmódunkat illetően is, amelyhez neki az égvilágon semmi köze nincsen, s nem is lehet. Ja, és álszent módon még üzenet is a demokráciáról. S nem veszi észre, mert nem akarja észrevenni, hogy éppen az a globális elit, amelynek ő is kiszolgálója, nos, ez az elit az, amely következetesen igyekszik végleg felszámolni a demokráciát. Mi egyelőre csak azt tudjuk neki üzeni, hogy ezt már régen megtapasztaltuk. S már jó ideje tudjuk azt is, hogy a világ urainak hazájában a demokrácia azzal egyenlő, hogy két farkas és egy bárány eldönti, mi lesz vacsorára.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló